

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2008. év szeptember hó 3. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette az alábbi

Í T É L E T E T :

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2008. év február hó 20. napján kihirdetett **20.B.1029/2007/18.** számú ítéletét **annyiban változtatja meg**, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönbüntetésre súlyosítja, a mellékbüntetés kiszabását és az előzetes bírósági mentesítésben részesítését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Bíróság 2008. év február hó 20. napján kelt 20.B.1029/2007/18. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki súlyos testi sértés büntetében és hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétségében. Ezért halmazati büntetésül 10 hónap fogházbüntetésre és 1 évre a soron következő rendfokozatba előlépésére előírt várakozási idő meghosszabbítására ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette és a vádlottat előzetes mentesítésbe részesítette. Kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész súlyosításért, súlyosabb fő- és mellékbüntetés kiszabásáért, az előzetes mentesítés mellőzéséért; a vádlott és védője az ítélet megalapozatlansága miatt felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.237/2008. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva indítványozta a kiszabott főbüntetés súlyosítását, valamint a bírósági mentesítés mellőzését. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A vádlott védője írásbeli beadványában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás felderítetlen, mert nem tisztázta miként történt a sértett befogadása; egyedül a sértett önmagában is ellentmondó vallomása nem alkalmas a történeti tényállás megállapítására. Emellett az elsőfokú ítélet iratellenes tényekből további tényekre történő hibás következtetéseket is tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének nem tett eleget. E körben megjegyezte, hogy a bizonyítási eljárás nem zárta ki az események vádlotti előadás szerinti történéseit. Elmulasztotta az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes értékelését, ezért a megállapított tényállás nem ellentmondásmentes.

Az előbbiekre tekintettel a védő az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését kérte. Emellett indítványozta bizonyítás felvételét, ennek keretében a vádlott meghallgatását arra a körülményre, hogy miként helyezték a fogdába.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész a súlyosításra irányuló fellebbezését fenntartotta, egyben megindokolta miért tartja megalapozatlannak a vádlott és védője fellebbezését.

A vádlott védője írásban előterjesztett fellebbezését és bizonyítási indítványát változatlanul fenntartotta.

A vádlott felszólalásában nyilatkozott személyi körülményeiben történt változásokra. Az elsőfokú ítélet megállapításaival szemben az ártatlanságát hangoztatta, mivel nem bántalmazta a sértettet. Előadta, hogy nem tudja hogyan keletkeztek a sértett sérülései, tudomása szerint a földszinti rész be volt kamerázva, arról pedig nincs tudomása, hogy ebben az időszakba ezek a kamerák ne működtek volna.

A Fővárosi Ítéltábla a több irányú fellebbezések alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján bírálta felül. Megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást. A tényállás megállapítása során az ügy helyes jogi és ténybeli megítéléséhez szükséges tényeket felderítette, a lehetséges bizonyítékokat összegyűjtötte, azokat megvizsgálta és értékelési körébe vonta. Ennek körében igen részletesen hallgatta ki a vádlottat (4-es számú tárgyalási jegyzőkönyv 2-8. oldal) és lehetőséget biztosított számára, hogy a tárgyaláson elhangzottakra nyilatkozzon, észrevételt tegyen, az ellentétes tényállításokra pedig elrendelte a vádlott és a tanúk szembesítését.

Ilyen körülmények között nem indokolt újabb bizonyítás felvétele, a vádlott másodfokú bíróság előtti ismételt meghallgatása, mert nem várható, hogy vallomása olyan újdonságot tartalmazna, melyet ezidáig nem mondott el. Ismételt kihallgatása ezért az elsőfokú ítélet felülbírálatára szempontjából nem bír jelentőséggel.

Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást túlnyomó részt megalapozottan állapította meg. **Nem mellőzhető** azonban a sértettet ért sérülések elsőfokú bíróság általi helyes rögzítése mellett **annak a történeti tényállásban történő szerepeltetése** sem, hogy a bekövetkezett sérülések nem keletkezhettek a sértettel szemben a vádbeli bántalmazását megelőző, közúti megállítást követő jogszerű rendőri intézkedés során (igazságügyi orvosszakértő 4-es számú tárgyalási jegyzőkönyv 19. oldal 1-3. bekezdésében előadottak); továbbá azt is szükséges megállapítani, hogy a XXI. kerületi Rendőrkapitányság épületében történetekről felvétel nem készült (nyomozati iratok 253. oldal).

A Be. 351. § (2) bekezdés a. / pontjának II. fordulatóba ütköző megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja, az iratok tartalma és a vádlott másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján az alábbiak szerint pontosította:

- A vádlott tulajdonában egy hitelre vásárolt, 1.600.000,- forint értékű használt Ford Fokus személygépkocsi áll.
- Az elsőfokú ítélet 11. oldal 3. bekezdésében szereplő orvosszakértői véleményre történő hivatkozást a másodfokú bíróság a történeti tényállásban rendeli rögzíteni a következők szerint: a szegycsont tájékát ért nagyerejű, tompa mechanikai erőbehatás okozta a szegycsonttörést, melynek rúgás a legvalószínűbb sérülési mechanizmusa. A bilincseléstől, kézrátételtől, karcsavarástól, a test jármű üléséről való kiemelésétől, a gépjármű gépháztetejére történő leszorítástól ilyen sérülés nem keletkezhet.
- A sértett bántalmazásáról videofelvétel nem készült, mert a cselekmény elkövetésekor a XXI. kerületi Rendőrkapitányság épületében kiépített kamerarendszer a kérdéses időpontban még nem működött.

A vádlott és a védő felmentésért bejelentett fellebbezése nem alapos.

A teljeskörűen, törvényesen lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként nem kifogásolható az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenysége. Az elsőfokú bíróság sem a történeti tényállásban, sem az indokolásban iratellenes megállapításokat nem tett, logikai hibát nem vétett, az általa megállapítottak - a tényállás előbbi pontosításával - másodfokú eljárásban irányadóak és a felülbírálat alapját képezték.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott rendőr kollégái vallomásával szemben, a sértett következetes előadása alapján állapította meg a tényállást. Valamennyi rendőr tanút - 1-est, 2-est, 3-ast, 4-est, 5-öst, 6-ost, 7-est, 8-ast - a

kihallgatásuk megkezdésekor a tanács elnöke a Be. 82. § (1) bekezdés b./ pontja alapján figyelmeztette vallomás megtagadási jogukra, hogy bűncselekmény elkövetésével nem kötelesek vádolni magukat. A tanúk egyike sem élt a mentességi jogával, mindegyikük vallomást tett. Bármelyikük vádlottra terhelő vallomása önmagára is terhelő lett volna: mivel a cselekménykor tanúsított magatartása a vádlottat támogató pszichikai vagy fizikai bűnsegélyt avagy bűnpártolást valósított volna meg; továbbá a hivatalos személyt terhelő feljelentési kötelezettséget mulasztotta volna el, amennyiben tudomással bírt a rendőrkapitányságon történt bántalmazásról. Ilyen körülmények között a cselekményről bármilyen tapasztalattal rendelkező rendőrtanú szavahihetősége nem releváns az ügy elbírálása szempontjából, mivel nem várható az, hogy önmagukat bűncselekmény elkövetésével vádolják. Az előbbi indokok alapján a cselekményről semmit nem tudó rendőr foglalkozású tanúk vallomása mentőköörülményként nem jöhet szóba a vádlott javára. Az elsőfokú bíróság helyes indokokkal mellőzte ekként értékelni a felsorolt tanúk vallomását.

Helytállóan észlelte a védő az ítélet indokolásának azon helytelen szerkesztését, fogalmazását, hogy az elsőfokú bíróság a 4. oldaltól a 11. oldalig bezárólag mintegy „pertörténetként” ismertette az eljárás résztvevőinek az eljárás különböző szakában tett vallomásait, előadásait. Az elsőfokú bíróság azonban az ítélet 12-13. oldalán helyes érvekkel ütköztette a korábban eltúlzott részletességgel ismertetett vallomásokat a sértett vallomásával. Helyesen állapította meg, hogy a sértett előadását az igazságügyi orvosszakértői vélemény is alátámasztotta. E tekintetben tehát az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításával kapcsolatos indokolási kötelezettségének a szükséges terjedelemben eleget tett.

Összességében megállapítható, hogy a fenti kiegészítésekkel pontosításokkal az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, a védő bizonyítási indítványában olyan új bizonyítékokra nem hivatkozott, amely alapján a másodfokú bíróságnak bizonyítási eljárást kellett volna foganatosítani. Az elsőfokú eljárás során már kihallgatott vádlott ismételt meghallgatására vonatkozó indítvány ugyanis nem tekinthető ilyennek. Ehhez képest a védelem fellebbezése az elsőfokú bíróság által mérlegelt bizonyítékok mikénti értékelését támadta, amely a Be. 351. § (1) bekezdésére figyelemmel nem vezethetett eredményre.

Helyesen megállapított tényállás alapján törvényesen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és cselekményeit helyesen minősítette a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntettének és a Btk. 226. §-ába ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétségének.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság csak részben sorolta fel helytállóan az irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket. Mellőzi a másodfokú bíróság az enyhítő körülmények köréből a sértett részéről a rendőri intézkedés során tanúsított agresszív, provokáló magatartást, mivel ezt a törvényesen alkalmazott rendőri intézkedés megszüntette, a vádlottat rendőrkapitányságra előállították. A történeti

tényállásban írt bántalmazására akkor került sor, amikor a sértett már nem volt agresszív, provokatív, legalábbis nincs arra adat, hogy a rendőrkapitányságon a sértett ilyen magatartást tanúsított volna. Ezzel szemben további súlyosító körülményként értékelendő, hogy a vádlott egy kiszolgáltatott helyzetben levő személy sérelmére, váltásparancsnokként követte el a bűncselekményt.

Az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezése alapos.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazott szabadságbüntetést a vádlottal szemben, annak mértékét is törvényesen határozta meg és nem tévedett, amikor végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Nem indokolta viszont, hogy a Btk. 45. § (2) bekezdését alkalmazva miért szabott ki eggyel enyhébb fogházbüntetést és a Btk. 104. § (1) bekezdése alapján miért alkalmazott előzetes mentesítést. Ezen kedvező rendelkezések csak indokoltan alkalmazhatók, de érveket az elsőfokú ítélet nem tartalmaz, a bűnösségi körülmények vádlott terhére történt megváltozása folytán pedig egyáltalán nincs törvényes ok, de nem is volt az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat és az előzetes bírósági mentesítés alkalmazására. A másodfokú bíróság ezért a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a Btk. 43. § a./ pontja alapján börtönben határozta meg, az előzetes bírósági mentesítésben részesítését pedig mellőzte. Utóbbi rendelkezés hiányában már nincs ok az elsőfokú bíróság által kiszabott - a soron következő rendfokozatba előírt várakozási idő meghosszabbítását előíró - mellékbüntetés alkalmazásának. A vádlott kifogástalan rendőri munkájára figyelemmel ugyanakkor a legsúlyosabb katonai mellékbüntetés - a lefokozás - kiszabása sem indokolt. A Fővárosi Ítéltábla ezért a vádlottal szemben mellőzte mellékbüntetés alkalmazását.

Az előbbi indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az előbbiek szerint megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésére figyelemmel helybenhagyta.

Budapest, 2008. év szeptember hó 3. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	Máziné Dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Bíróság 20.B.1029/2007/18. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.105/2008/7. számú ítéletében írt változtatással a vádlottal szemben a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Budapest, 2008. év szeptember hó 3. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő